Dinsdag 12 November 1946 DAGBLAD 63ste Jaargang No. 4960

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags, abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 80 Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad, tel. 38

Debatten in Voogdijschapscommissie

Ruslands Novikov critiseert V.S., Groot Britannie, Australie, Zuid-Afrika

Eist onafhankelijkheid of voogdijschap onder Verenigde Naties voor Palestina

Rusland neigt naar internationale wapeninspectie

NOVIKOV VOOR DE VOOGDIJSCHAPS-COMMISSIE.

Rusland ontkende dat het van plan is om het veto-recht toe te passen bij de Voogdijschapsquaestie van de Verenigde Naties maar verwierp het Noordamerikaanse voorstel welke een over dit punt zou vermijden.

De Sovjet-ambassadeur Novikov sprak een uur lang voor het Voogdijschaps-comité van de Verenigde Naties en beschuldigde Groot Britannië ervan het Handvest van de Verenigde Naties geschonden te hebben door de Voogdijschapsregeling met Palestina niet aan het Comité voor te leggen,



NIKOLAI NOVIKOV

Ziet geen derde mogelijkheid.

Voorts verklaarde hij dat de Noordamerikaanse verklaringen over de voogdijschap met elkaar in strijd zijn. Zonder rechtsstreeks te verwijzen naar het voorstel van de Verenigde Staten om de mandaat gebieden onder het „voogdijschap voor strategische gebieden" te plaatsen, gaf Novikov eindelijk antwoord op de toespraak welke de Amerikaanse vertegenwoordiger John Foster Dulles de vorige week hield. Novikov becritiseerde voornamelijk Groot Britannië, Australië, Zuid-Afrika en beweerde dat deze en andere mogendheden welke de mandaatgebieden van de vroegere volkenbond onder zich kregen verantwoordelijk zijn voor de mislukkingen van de vorming van een Voogdijschapsraad in de Verenigde Naties. Novikov zeide de voogdijschapsovereenkomsten welke tot dusverre bij de Verenigde Naties waren ingediend als „enkel verklaringen van voornemens" te beschouwen. De mogendheden welke mandaatgebieden onder zich hebben zouden tot nog toe geen ontwerp-overeenkomsten hebben ingediend.

Hij vroeg om een einde te maken aan het „getalm" en eiste dat een Voogdijschapsraad zou gevormd worden nog op deze zitting van de Vergadering.

Als antwoord op het voorstel van Dulles dat de Vergadering zich gedurende deze zitting onthouden zal van iedere aanduiding, der staten die rechtstreeks betrokken" zijn bij de ontwerp-overeenkomsten, zeide Novikov dat het juist van belang was om tot een beslissing hierover te komen voordat een ontwerp voor de samenstelling van de Voogdijschapsraad gemaakt zou kunnen worden.

Novikov stelde voor een subcomité te benoemen om een definitie van de term „rechtstreeks betrokken staten" uit te werken. Dit subcomité zal zo spoedig mogelijk verslag uitbrengen.

Hierdoor zou volgens Novikov de instelling van de Voogdijschapsraad niet vertaagd worden. Sprekende over de voogdijschapsregeling met Palestina waarvan Novikov verder zeide dat Rusland gaarne zou willen weten, waarom de Britse regering het onnodig heeft geoordeeld „ons in te lichten".

De poging van de Britse regering om de Palestijnse quaestie op te lossen door onderhandelingen met de Verenigde Staten en tevens met de Arabische en Joodse vertegenwoordigers, buiten de Verenigde Naties om, is niet in overeenstemming te brengen met de beginselen van het Handvest". Hij zeide dat het lot van Palestina „hangende gelaten is" en verklaarde dat onder de bepalingen van het Handvest slechts twee wegen open staan: Het verlenen aan Palestina van zijn onafhankelijkheid, of het plaatsen van dat gebied onder voogdij van de Verenigde Naties. „Er is geen derde mogelijkheid".

Toen viel hij de negen ontwerp-overeenkomsten die thans door de Vergadering behandeld worden aan en zeide dat alle „in meerdere of mindere mate hoofdstuk Twaalf van het Handvest aantasten". Deze ontwerpen zouden niets anders ten doel hebben dan het „scheppen van een basis voor „koloniale" bezittingen".

Novikov vervolgde dat Zuid-Afrika de weg insloeg van rechtstreekse schending van het Handvest door toestemming te vragen om het onder zijn mandaat staand gebied van Zuid-West Afrika te naasten. Ook tegen Australië had Nokikov grieven omdat het nagelaten heeft een ontwerpovereenkomst in te leveren betreffende het eiland Nauru, vroeger een mandaatgebied van de Volkenbond dat thans door Australië had Novikov grieven Ook wenste hij dat de Vergadering het Britse verdrag zou herzien, waaronder het vroegere mandaatgebied Transjordanië onafhankelijk werd. Een dergelijke herziening, zoude volgens Novikov er toe kunnen bijdragen dat „Transjordanië volledige en werkelijke onafhankelijkheid verkrijgt" (Lake Succes, (AP) 11.11).

„PRAVDA" IS ONGERUST.

„Pravda" beweerde dat verreikende plannen, welke op de nationale economie van andere staten van invloed zullen zijn, in de Verenigde Staten worden uitgewerkt door de Internationale Bank voor de Heropbouw. „Pravda" zeide, dat „de firma Morgan een leidende rol" in deze operaties vervulde, en verder: „Het baat niet of de aanbidders van de „dollar diplomatie" trachten om hun werkelijke bedoelingen te verbergen achter een „dollar democratie". De onvereniqbaarheid van deze pogingen met de belangen van de vrede en de vriendschappelijke samenwerking tussen de volken is duidelijk".

Het artikel dat geschreven werd door A. A. Georgiev zeide verder dat het geen toeval is dat de vestiging van Amerikaanse militaire en strategische bases in een aantal landen gepaard gaat met de instelling van Amerikaans kapitaal in de economie van die landen. Het artikel vervolgde: „Bij de economische expansie in de Latijns-Amerikaanse landen komt het beruchte plan van inter-Amerikaanse militaire samenwerking, de penetratie in het Nabije Oosten, de vervaardiging van luchthavens daar en de toeëigening van de Chinese markt plus nog de Amerikaanse inmenging in Chinese inwendige aangelegenheden" (Moskou, (AP) 11.11)

Er zij aanwijzingen dat Rusland het voorstel van de Verenigde Staten om de onder Japans mandaat staande eilanden onder het voogdijschap van de Verenigde Naties te plaatsen met de Verenigde Staten als administrerende autoriteit zal tegenwerken.

„Pravda" publiceerde Trumans verklaring over de voogdijschap terwijl de tekst van het voorstel der Verenigde Staten vijf dagen geleden door het Amerikaanse Departement van Buitenlandse Zaken werd bekend gemaakt. Een „Tass-bericht gaf als commentaar „Indien dit voorstel wordt aangenomen stelt het de Verenigde Staten in staat om militaire- en marine-bases op deze eilanden te vestigen en vertegenwoordigers van andere bij de Verenigde Naties aangesloten landen uit bepaalde gebieden te verbieden. Door de eilanden te verklaren tot „strategische gebieden", wordt de voogdijschap over deze gebieden in de Veiligheidsraad overgedragen, waarin de Verenigde Staten het vetorecht hebben". De New Yorkse correspondent van „Tass" beschreef de voorstellen als „een poging van de Verenigde Staten om een groot deel van de Stille Oceaan en een groot aantal eilanden tot hun strategisch gebied te maken en deze daardoor dienstbaar te maken bij het voorbereiden van plannen voor een toekomstige oorlog."

De correspondent beweerde dat de Verenigde Staten dit voorstel deden zonder hun Geallieerden te raadplegen, welke gezamenlijk aansprakelijk zijn voor de vredes-regeling met Japan (Moskou, (AP) 11.11).

ZAL RUSLAND INTERNATIONALE INSPECTIE TOESTAAN?

Een nieuwe aanwijzing, dat Rusland uiteindelijk zal instemmen met een soort internationale inspectie teneinde de ontwapening te bekrachtigen — waarbij inbegrepen de afschaffing van atomaire wapenen — werd gezien in de verklaring van Molotov, dat de voorstellen van de Verenigde Staten en Rusland voor de wapenbeperking in overeenstemming kunnen worden gebracht (New York, (AP) 12.11).

ARBEIDSMOBILISATIE IN RUSLAND.

Rusland heeft opdracht gegeven voor een algemene mobilisatie van de jeugd voor fabrieks-, ambachts- en spoorwegscholen, ingaande op 15 November. De mobilisatie zal voortduren tot 15 December en zowel in de steden als op het platteland worden uitgevoerd (Moskou, (AP) 12.11).

BOTEN KOMEN VRIJ.

Generaal Joseph T. MacNarney heeft bekend gemaakt, dat het Noordamerikaanse leger ongeveer 600 boten die de vaart op de Donau onderhielden, aan haar eigenaren in Joegoslavië, Tsjechoslowakije, Hongarije, Roemenië en Bulgarije zal teruggeven. De boten werden in beslag genomen door de Noordamerikaanse strijdkrachten die Oostenrijk binnenvielen in 1945. De Balkanlanden hebben herhaaldelijk gevraagd om de teruggave van de boten (Frankfurt, (AP) 12.11).

ALLES VOOR TITO.

De Serbische en Croatische kiezers hebben, naar vermeld voor 90 tot 100% gestemd voor de candidaten van Tito's Volksfront bij de Zondag gehouden verkiezingen voor de Constituante (Beograd, (AP) 11.11).

MASSA-GRAVEN TE VENEZIA GIULIA.

Het leger van de Verenigde Staten maakte bekend dat Zondag door de Politie van Venezia Giulia te Fishure bij Gorizia een massa-graf werd gevonden. De lijken zijn niet geidentificeerd en het juiste aantal kon niet worden vastgesteld. Op verschillende plaatsen van Venezia Giulia zijn zulke massa-graven gevonden, sinds de bevrijding van de nazies (Gorizia, (AP) 11.11).

DE ZETELVERDELING IN FRANKRIJK.

Terwijl de beslissing over 38 zetels in de nieuwe wetgevende vergadering van Frankrijk nog niet gevallen is, is de verdeling der zetels als volgt:

Communisten	170
MRP	161
Socialisten	96
Radicaal-Soc.	59
Rechtse groepen	82
Onafhankelijken	12

Het verminderde zetelaantal der Onafhankelijken is toe te schrijven aan het feit, dat velen zich bij de Rechtse groepering (hoofdzakelijk de Republikeinse Vrijheidspartij en de Gaullistenbond) hebben aangesloten (Parijs, (AP) 12.11).

het nieuws van vandaag

Tijdens de Algemene Vergadering der Verenigde Naties te Lake Success (New York) wordt dezer dagen veel gesproken over de quaestie der voogdijschappen. Eenieder lucht zijn hart en zoals het nu eenmaal gaat maakt men van de gelegenheid gebruik om critiek op elkaar te oefenen. Zo heeft Nikolai Vasilievitsj Novikov, die Rusland in de Voogdijschapscommissie vertegenwoordigt, een rede gehouden waarin hij veel had af te keuren van de politiek der Verenigde Staten, Groot Brittannië, Australië en Zuid-Afrika. Of hij ook de politiek van Nederland afkeurde blijkt niet uit het telegram, doch zou niet te verwonderen zijn. Veel van wat Novikov zegt is steekhoudend, doch van de andere kant wordt erop gewezen, dat juist Rusland de vorming van een Voogdijschapsraad steeds heeft tegengewerkt, mogelijk om in de gelukkige toestand te kunnen blijven dat het critiek kan oefenen op de andere grote mogendheden. Zelf blijft het buiten schot omdat het geen koloniën of mandaatgebieden heeft.

Wel was het goed, dat Rusland nu eens openlijk zeide wat het voor Palestina wenst. Novikov sprak eindelijk duidelijk taal en zeide, dat Palestina onafhankelijk moet worden of onder voogdijschap der Verenigde Naties moet komen. „Een derde mogelijkheid bestaat niet", concludeerde hij. Engelands houding vond hij niet mooi. Men laat deze belangrijke zaak te veel hangende. Daar zit wat in, doch wij geloven niet dat Engeland nu juist zo gelukkig is met de verantwoordelijkheid voor Palestina. Ondergrondse Joodse organisaties oefenen flink terreur. In Jeruzalem werd het Postkantoor overhaast geëvacueerd toen een onbekende per telefoon waarschuwde, dat het gebouw zou worden opgeblazen. En in Londen worden alle regeringsgebouwen zwaar bewaakt, terwijl heden bij de opening van het Britse Parlement een gespannen atmospheer merkbaar was. Er mocht eens een aanslag worden gepleegd.

Ook Nederlands vertegenwoordiger heeft gesproken in de Voogdijschapscommissie. Deze vertegenwoordiger, Dr. Blom, herhaalde Van Kleffens' verklaring over de toekomstige status van de overzeese gebiedsdelen en zeide bovendien, dat de opvoering van de levensstandaard der betrokken volken een eerste vereiste is.

De taak van de Staat

De titel van dit stuk zou op Curaçao eigenlijk anders moeten luiden. Hij zou hier op ons eiland moeten zijn „De taak van het gouvernement doch dat alles is maar een quaestie van terminologie.

Het zou goed zijn, dat vele politici en daarbij vooral nieuwe politici weer eens een boek in handen namen, om te zien wat de sociologie ons wel leert over de taak van de staat.

Men schrikke niet voor die moeite terug; men schrikke niet voor vreemde woorden als „subsidiariteitsbeginsel", zoals dat in de encycliek van paus Pius XI „Quadragesimo Anno" wordt uiteengezet.

Doch alle geleerdigheid aan de kant om nu practisch te zijn: Wij spraken eens een historicus, die Curaçao's verleden door en door kent en het ook kan verklaren, zo een echte historicus die uit de feiten conclusie weet te trekken, waar je iets aan hebt als je met hem gesproken hebt. De man beweerde ijskoud: „Het zal nog wel wat jaren duren voordat de doorsnee Curaçaoënaar de taak van de staat goed begrijpen".

Wij vinden de woorden van dien historicus nog al boud gesproken, doch mogen niet nalaten ook de „verklaring van dien historicus er bij te geven.

Curaçao was in een dergelijke onvoordelige situatie op economisch gebied, dat de mensen wel naar de staat moesten gaan om hulp. Zij gingen naar wat ze noemen „nos bon gobierno", omdat men daar wat kreeg. Van die kant moest de steun komen, of van de kant van de Missie. Het was in die oude tijd, dat de gouverneur en de bisschop niet uit konden gaan zonder een rolletje dubbeltjes op zak.

'Wel, er is iets van die oude mentaliteit blijven hangen. Er is iets van dat beeld van weldoende „Bon gobierno" overgebleven.

Men kan met alles en nog wat naar den mijnheer lopen. Dit gaf een nadeel, dat het persoonlijk initiatief niet erg ontwikkelde. Het gouvernement nam van die tijd van gouverneur van Raders al alles op zich. Daar kreeg men b.v. wat men hebben moest voor de landbouw. Het gouvernement was ook niet rijk, daar men in het moederland ook niet zo dacht aan de millioenen over zee stuurde. Maar men was wel heel blij, dat de missie in ziekenzorg b.v. de taak van de staat in belang van het algemeen welzijn overnam.

Nu zijn er natuurlijk altijd van die dwarskijkers geweest die die taak voor het algemeen welzijn maar niet konden verdragen, omdat het uiting van „religieuzen".

Hier onderbraken wij den historicus, met de opmerking „Dat soort mensen zijn er nog".

Hij lachte slechts en zeide: „Hoe ouderwets en hoe weinig breed, Zo was het niet in de tijd van de pokken-epidemie.

Toen was men maar wat blij dat Zusters, heus mensen met kappen op en misschien wel een rozenkrans bij zich, naar Cher Asile trokken."

De historicus heeft nog veel verteld, doch dit is ons bijgebleven. „Hoe ouderwets, hoe weinig breed".

De sociologie boeken gaan nog veel verder en laten uitkomen, dat zo het particulier initiatief een taak overneemt, het de zaak van de staat is dat initiatief op de eerste plaats te steunen en niet zelf te beginnen. Het is niet de taak van de staat om brood te verkopen, als de bakkers dat al doen.

Nog erger wordt het als men onoprecht zegt op te komen voor het volk en met klem de staat op de plichten staat te wijzen in de stille hoop, dat de staat een bepaalde taak van de staat op zich gaat nemen met miskenning en niet verdere waardering voor het werk van hen die het initiatief namen en bijna een eeuw lang het volk hielpen met veel persoonlijke offers van eigen leven.

'Wij moeten voor een dergelijke onoprechtheid waken en de mensen de ogen openen.

Nederlands Blom spreekt in Voogdijschapscommissie

Acht opvoering levensstandaard van betrokken volken een eerste vereiste

Dr. N. S. Blom, lid van de Nederlandse delegatie op de Assemblee der Verenigde Naties en lid van de voogdijschapscommissie heeft in deze commissie de volgende redevoering gehouden:

„De Nederlandse delegatie zal haar deelneming aan de algemene besprekingen beperken tot enige opmerkingen. Zeer terecht legt het handvest de nadruk op het grote belang van de progressieve ontwikkeling van niet zich zelf besturende gebieden en hun bevolking op politiek, sociaal, economisch en ander terrein.

De leden die dergelijke gebieden onder zich hebben staan hebben de verplichting op zich genomen om het welzijn van de bewoners dezer gebieden te bevorderen. Deze beginselen zijn in overeenstemming met de Nederlandse politiek en zijn reeds gedurende tientallen jaren gevolgd bij de politieke ontwikkeling van Indonesië, Suriname en Curaçao zodat deze gebieden in de nabije toekomst volgens de door Mr. van Kleffens gehouden redevoering niet meer tot de status van vroeger zullen behoren.

Inmiddels heeft de Nederlandse regering der secretaris-generaal medegedeeld dat zij bereid is de inlichtingen die het handvest vraagt te verstrekken. Dat deze inlichtingen nog niet gegeven werden is te wijten aan het feit dat Indonesië jaren onder Japanse bezetting is geweest. Wat het internationale voogdijschap betreft, op de Assemblee is reeds naar voren gebracht dat dit systeem zo spoedig mogelijk in werking moet treden.

De Nederlandse regering steunt dit standpunt van harte opdat het in het belang is van de bewoners van de betrokken gebieden en omdat het de organisatie van de Verenigde Naties zoals het Handvest dit reeds zegt, completeert. Ontwerpen van overeenkomsten voor enkele mandaatgebieden zijn reeds ter goedkeuring aan de Assemblee voorgelegd. Deze voorstellen zijn afkomstig van een voldoende aantal leden om de Assemblee na goedkeuring in staat te stellen het voogdijschapstelsel in uitvoering te brengen. Volgens de mening van de Nederlandse delegatie ligt hier een duidelijke plicht voor de Assemblee nl. om zonder uitstel deze ontwerpen te onderzoeken en over hun goedkeuring te beslissen. Onze voornaamste plicht zal zijn ons er van te overtuigen dat de ontwerpen in overeenstemming zijn met de bepalingen van het handvest zoals vastgelegd in artikel 76.

Uit de voor ons ligende papieren blijkt ons dat het voorstel van de Indische delegatie beoogt dat, de hoogste autoriteit voor de onder voogdijschap gesteld gebieden de organisatie zelf zou moeten zijn. Het is natuurlijk niet het geschikte ogenblik de verdiensten van dit principe te bespreken maar wij voelen wat er later ook moge gebeuren een onmiddelijke toepassing van dit beginsel het in werking stellen voogdijschap systeem ernstig vertraagd zal worden en aus nadelig zal zijn zowel voor de bevolking van die gebieden als van de Verenigde Naties. Wij zijn dan ook van mening dat onder geen enkel voorwendsel de bespreking van het Indische voorstel het onderzoek van de ingediende werkovereenkomsten dient te vertragen.

Zoals andere gedelegeerden dit reeds gedaan hebben wil ook de Nederlandse delegatie wijzen op het grote belang van samenwerking der leden die betrokken zijn bij gespecialiseerde internationale lichamen die voorzien zijn in het handvest [illegible] dan o.m. aan de internationale Arbeids Organisaties en de Voedsel -en Landbouw-Organisaties.

Zoals bekend is heeft de internationale arbeiders-organisatie onlangs een grote vooruitgang geboekt bij het vastleggen van verstrekkende beginselen van sociale politiek voor de niet zich zelf besturende gebieden. Volgens de Nederlandse delegatie is de IAO de meest geschikte organisatie om het grote vraagstuk te behandelen van het omhoog werken van de minimum levensstandaard der volken van de betrokken gebieden; dit betreft niet alleen de gewone arbeiders maar in vele gevallen ook de landbouwers.

Het opvoeren van de levensstandaard is een zeer belangrijke factor voor de politieke ontwikkeling. De amendementen op de constitutie van de IAO die aangenomen zijn op de conferentie te Montreal voorzien ook deelneming van de vertegenwoordiges der niet zich zelf besturende gebieden in het werk var de organisatie.

Ook kunnen regionale conferenties verwacht worden.

In 1947 zal een dergelijke conferentie in Indië gehouden worden.

Wij halen dit punt aan ten einde te beklemtonen dat volgens onze mening de IAO ten volle gesteund dient te worden door de Verenigde Naties bij haar arbeid ten voordele van de niet zich zelf besturenden volken. De Verenigde Naties zullen er goed aan doen te voorkomen dat er dubbel werk wordt verricht op dit gebied. Belangrijke inlichtingen van deze aard — zoals omschreven in artikel 73e van het handvest — worden overgemaakt door betrokken regeringen aan de internationale arbeidsdienst.

Het is overbodig te zeggen dat vergelijkend onderzoek vooral van de betrokken regeringen en de resultaten van dergelijke studie toepassing in de practijk van dies het welzijn van de volken der niet zichzelf besturende gebieden zal bevorderen. Ik zou hier nog aan toe willen voegen dat dit zelfs van belang is voor de zichzelf besturende volken in die landen waar gelijkaardige condi-

Wordt vervolgd op pagina 2

Indonesiers overwegen Nederlandse voorstellen

Van Mook wil zelfbeschikkingsrecht respecteren

NAAR CHERIBON.

Antara deelde Zaterdag mede, dat de republikeinse gedelegeerden die deelnemen aan de besprekingen, Zaterdag van Djokjakarta naar Cheribon vertrokken teneinde daar met de Nederlandse vertegenwoordigers de politieke besprekingen voort te zetten.

Een voorafgaand bericht van Antara deelde reeds mede, dat alle vooraanstaande politieke figuren te Djokjakarta ten huize van Soekarno een bespreking hebben bijgewoond.

De Nederlandse voorstellen zouden besproken worden door het Centrale Comité teneinde te waarborgen dat de beslissing gesteund worden door de meerderheid van de bevolking.

De inhoud van de Nederlandse voorstellen is nog niet bekendgemaakt. Van Indonesische zijde werd opgemerkt dat welke beslissing ook wordt genomen, zij in ieder geval ten voordele van de Indonesische bevolking dient te zijn. (Batavia, Aneta).

VAN MOOK: „HET VOLK MOET BESLISSEN."

In een radiorede heeft dr. H. J. van Mook verklaard dat de Commissie-Generaal in staat is een oplossing te vinden, die op voldoeninggevende en voor beide partijen eervolle wijze de huidige vraagstukken uit de weg zal ruimen.

Indien wij er ons op kunnen baseren, verklaarde dr. van Mook, dat de leiders van beide partijen eerlijke mensen zijn met de ernstige wil tot een blijvende samenwerking te komen, kunnen wij hopen dat een gunstig resultaat wordt bereikt.

Hij zeide, dat de Commissie-Generaal te Cheribon waarschijnlijk Soekarno en Hatta zal ontmoeten. Er bestaat op dit punt veel onrust en verwarring; wanneer men echter dieper nadenkt beseft men wel, dat de republiek een realiteit is. Tenslotte is het aan het volk om te beslissen door wie het geleid wenst te worden. Wij dienen er ons ook van bewust te zijn, dat het bereiken van onze moeilijkheden; in zekere zin zullen deze dan pas beginnen.

In het huidige stadium kunnen alleen maar de algemene lijnen worden aangegeven, die dan de basis moeten vormen van de oplossing der afzonderlijke vraagstukken. (Batavia, Aneta).

NIEUWE OVEREENKOMSTEN GEWENST.

Volgens de „New York Times" heeft Dr. Gani verklaard, dat de oliemaatschappijen na de erkenning van de republiek nieuwe overeenkomsten dienen aan te gaan. Er moet een overeenkomst worden gesloten tussen het buitenlandse kapitaal en de Indonesische regering. Volgens Gani moet in de eerste plaats Indonesië het recht erkennen, dat buitenlands kapitaal in Indonesië geïnvesteerd wordt. In de tweede plaats met de opbrengst van de grond ten nutte van de bevolking worden aangewend. Hij noemde het een maatregel van sociale rechtvaardigheid om de bestaande contracten met de Nederlands-Indische regering te vervangen door contracten met de Indonesische republikeinse regering.

Fabrieken en cultuurondernemingen zullen niet worden onteigend; olie is echter een andere zaak. De olie komt uit de Indonesische bodem.

Gani zeide ook, dat de republiek betaling verwacht voor het beschermen van de buitenlandse eigendommen in Sumatra. De olievelden van Sumatra zijn nu in een betere toestand dan vóór de capitulatie van de Japanners (New York, Aneta).

MEDEZEGGINGSCHAP GEVRAAGD.

Het bestuur van de federatie van vakbonden heeft de Voorzitter van de Ministerraad, Dr. L. J. M. Beel schriftelijk gevraagd medezeggingschap te mogen hebben bij de vaststelling van lonen en prijzen en de prijsverhoging van boter, melk en brood te willen uitstellen (Utrecht, Aneta).

GEDWONGEN OMZETTING

De Donderdag aangekondigde omzetting zal min of meer gedwongen zijn. Degenen die niet willen deelnemen aan de omzetting zullen voor hun obligaties het equivalent in guldens krijgen, maar dit geld zal op een voor ten hoogste vijf jaren geblokkeerde rekening worden geschreven tegen 1 of 1½%. Degenen, die geen aanvraag indienen voor conversie maar er zich niet uitdrukkelijk tegen verzetten, zullen beschouwd worden als instemmend met de omzetting (Den Haag, Aneta).

ENIGE GOEDE PUNT.

Jhr. O. C. A. de Lidth van Jeude, voorzitter van het Comité tot Uitbreiding van Nederlands Grondgebied, verklaarde aangaande de Regeringsnota tot rechttrekking van de Nederlands-Duitse grenslijn, dat het enige goede punt van deze nota is, dat zo de economische eisen niet ingewilligd zouden worden Nederland grotere territoriale eisen zou stellen.

Hij verklaarde nog steeds van mening te zijn, dat de regering territoriale en geen economische eisen had moeten stellen. De Duitsers zullen toch in geen geval medewerking verlenen en Nederland kan alleen werkelijk voordeel hebben van landaanwinst (Den Haag, Aneta).

GRONDSTOFFEN UIT DUITSLAND GEWENST.

De Vereniging van Nederlandse werkgevers heeft Vrijdag de Regering verzocht stappen te nemen bij de Grote Vier teneinde Duitsland weer grondstoffen te laten leveren aan de Nederlandse markt en te voorkomen, dat de Duitse industrie hersteld wordt op dat terrein waar zij met de Nederlandse in concurrentie treedt (Den Haag, Aneta).

GEEN INVLOED.

Minister Lieftinck verklaarde in de Tweede Kamer, dat revaluatie van de Nederlandse gulden, hetzij tegen een hogere of een lagere waarde, geen invloed kan hebben op de huidige financiële positie van Nederland (Den Haag, Aneta).

HOUT UIT CANADA.

De heer G. Key, lid van de Nederlandse Regeringscommissie belast met aankoop van hout in Canada, verklaarde aan Aneta, dat 25 millioen voet hout door de Nederlandse Regering in Oost-Canada is aangekocht. De levering zal vóór het eind van het jaar geschieden en het hout wordt gebruikt voor de bouw van huizen en het maken van kisten en kratten. De betaling geschiedt door middel van een door Canada toegestane lening (Montreal, Aneta).

DR. LOUIS OTTEN †.

Dr. Louis Otten, directeur van het Pasteur-instituut van Java, die een vaccine tegen de pest ontdekte is op 63-jarige leeftijd aan een hartkwaal bezweken. Hij kwam zeer verzwakt naar Nederland terug na geruimen tijd in een Japans concentratiekamp te hebben gezeten. (Den Haag, Aneta).

OMZETTING VAN LENINGEN.

In financiële kringen werd medegedeeld, dat de omzetting der leningen een bedrag omvat van 2.700.000.000 gulden uitstaande tegen een rentevoet van 3½ en 4%. De nieuwe rentevoet zal 3% zijn. Hierdoor wordt de jaarlijkse intrest met ongeveer 81 millioen verminderd. (Amsterdam, Aneta).

HONDERSTE VLUCHTEN.

De KLM-Constellation „Walcheren" is van Schiphol naar New York vertrokken voor de 100ste vlucht sedert het begin van de dienst op de Noordamerikaanse hoofdstad op 21 Mei.

Elk van de 43 passagiers kreeg een gedenkbord in Delfts blauw ter herrinnering aan deze vlucht (Amsterdam, Aneta).

MEXICO VERWELKOMT NEDERLANDSE EMIGRANTEN.

De Mexicaanse gezant in Nederland, die op weg is naar zijn land om verslag uit te brengen aan zijn regering, kwam per KLM op la Guardia-veld aan. Hij verklaarde dat Mexico gaarne Nederlandse emigranten zal verwelkomen en drukte zijn bewondering uit voor het werk van de heropbouw in Nederland. (New York, Aneta).

Sociale Beweging

Er was deze week wat deining onder de chauffeurs en de bakkers. De eersten kwamen bijeen in het Theater Brion. Het ging om de toepassing van de nieuwe verkeerswet. Men vond, dat vragen van die commissie zo vèrgaand zijn en inderdaad is het naar wij menen ook niet geheel volgens artikel 5 van P.B. 56 van dit jaar. De chauffeurs waren er wat ongerust op en de chauffeursbond San Cristobal stuurde daarom een informatie-brief naar de commissie, dat misschien een antwoord geeft, dat geheel de zaak oplost.

De Bakkers waren onrustig, daar ze zagen, dat de Staten in hun memorie van antwoord niet erg opkwamen voor de wettelijke bescherming van de Zondag voor de bakkers. Hier kreeg de sociale beweging plotseling een politiek kantje, want heel scherp vroegen de bakkers wel begrijpend uit welke hoek de wind woei, of dat soms „democratisch" was, om zo voor het volk op te komen?

Ingekomen stukken stelden de nogal liberale bezwaren van deze „voorvechters van het verse cadetje" in een bespottelijk daglicht. Andere artikelen wezen op het nut van sparen voor industriearbeiders, terwijl een artikel over de sociale verzekeringen in de Nederlandse wtgeving en de desiderata daar nog levend, ons hebben laten zien, dat we nog maar niet te veel feest moeten maken met onze tienjarige sociale wetgeving, daar er nog veel te doen valt!

We wensen de St. Thomaskring met zijn eerste sociale congres in de komende week over het eigendom veel succes. Moge het veel sociale activiteit losslaan.

C. R. K. V.

BROODSITUATIE VERBETERD.

Het einde van de zeelieden staking in de Verenigde Staten heeft een verbetering van de Nederlandse broodsituatie te weeg gebracht. Het Nederlandse brood bestaat voor 55% uit buitenlands meel. Gedurende de staking was slechts 22% buitenlands meel beschikbaar. (Den Haag, Aneta).

VAN DER LAAR VEROORDEELD.

Een biezondere rechtbank heeft den Amerfoortsen gevangenis bewaker, Frans van der Laar, veroordeeld tot vier jaar gevangenis en hem beroofd van zijn burgerrechten. Van der Laar stond bekend als de „beul van Amersfoort. (Amsterdam, Aneta).

OPEISING BUITENLANDSE ACTIVA.

Het Besluit van de Nederlands Indische regering om alle buitenlandse activa die Nederlands Indische ingezetenen in het buitenland bezitten op te eisen is niet van toepassing op activa of waardepapieren in Nederlandse, Surinaamse of Curaçaose guldens (Batavia, Aneta).

ARBEIDSDAG IN INDIË.

Vertegenwoordigers van de Indonesische communistische partij, van het Volksfront en van de Socialistische Partij hebben aan de Oostkust van Sumatra een 12 November comité gevormd. Er zal een arbeidsdag naar Sovjet-model worden gevierd. (Batavia, Aneta).

DIVIDEND- EN TANTIEME BELASTING.

De dividend- en tantième belasting zal, volgens een verklaring van Minister Lieftinck een jaar later dan voorzien was worden teruggebracht van 30 à 35%. Voor het belastingjaar 1945 zal de belasting aan het huidige tarief worden betaald; de reductie zal daarna echter groter zijn dan de eerst gestelde 10% (Den Haag, Aneta).

THANS VOLGT DE BELONING.

Een van de minst bekende eenheden van de Noordamerikaanse geheime dienst van het leger heeft heel Nederland doorzocht om de mannen en vrouwen te vinden, die in aanmerking komen om geldelijke vergoedingen en eretekenen te ontvangen in verband met het door hen verricht werk gedurende de bezetting.

Meer dan een jaar heeft deze eenheid, tezamen met een dergelijke Britse eenheid, opzoekingen gedaan en zij is er in geslaagd 12000 personen te identificeren, die geholpen hebben 800 Noordamerikaanse en Britse vliegers te laten ontsnappen. 300 Nederlanders zullen de Noordamerikaanse „Medal of Freedom" ontvangen. Anderen ontvangen geldelijke vergoedingen voor het onderkomen, dat zij aan Noordamerikaanse vliegers hebben verschaft.

In sommige gevallen zullen uitkeringen van 2000 dollar plaats hebben; degenen die gevangenisstraffen hebben gekregen wegens het bieden van hulp aan geallieerde militairen krijgen vergoedingen tot 15000 gulden. Er zullen uitkeringen tot een bedrag ver over een half millioen gulden plaats hebben. **De helft van deze som zal door de Britten worden betaald.** (Den Haag, Aneta)

NIEUWS VAN OVERAL

VRAAGT EISENHOWER ONTSLAG?

De Army Times, een niet-officiële publicatie berichtte, dat ondanks de ontkenning door het Departement van Oorlog, in militaire kringen het gerucht hardnekkig de ronde doet, dat Eisenhower zal aftreden als Chef Staf van het leger. Het bericht zeide, dat Eisenhower gebelgd is over het ontbreken van een scherp omlijnde politiek van het Witte Huis ten opzichte van het leger in het biezonder met betrekking tot financiële zaken (Washington, (AP) 11.11).

FRANKRIJK HERDENKT WAPENSTILSTANDSDAG.

In Frankrijk werd de Wapenstilstandsdag herdacht. De dag werd beschouwd als een feestdag. Er hadden plechtigheden plaats bij de Arc de Triomphe waar Bidault een krans plaatste op het graf van den Onbekenden Soldaat. Er werd een minuut stilte gehouden ter ere van de gevallenen in Wereldoorlog I. (Parijs, (AP) 11.11).

DE ITALIAANSE GEMEENTE VERKIEZINGEN.

Het gemeentelijke stembureau te Rome maakte bekend, dat op grond van de volledige verkiezings-uitslagen van al de 1256 stembureaux, is komen vast te staan dat 530.103 personen hebben gestemd, waarvan 270.853 **mannen en 259.250** vrouwen. Dit is slechts 57.44 procent van het totaal aantal kiesbevoegden. Van de vijf andere grote steden, waar gemeentelijke verkiezingen gehouden worden ontving het Ministerie van Binnenlandse Zaken definitieve verkiezings-uitslagen, waaruit blijkt dat de drie steden in het Noorden grotere belangstelling dan de Rome van de verkiezingen hebben getoond.

Te Forence, Turijn en Genua kwam respectievelijk 73, 67 en 64 procent van de ingeschreven kiezers opdagen, maar te Napels en Palermo kwam er respectievelijk slechts 46.9 en 36.8 procent opdagen. Over het algemeen heeft het linkse blok de leiding. (Rome, (AP) 11.11).

GEEN VERANDERINGEN IN HET AMERIKAANSE CABINET.

Op een desbetreffende vraag ter gelegenheid van een persconferentie, verklaarde Truman, dat hij ditmaal niet van plan is veranderingen in het cabinet te brengen. Hij voegde daaraan toe dat Charles Ross aan zou blijven als zijn pers-secretaris. De President was van oordeel dat de geruchten als zou Eisenhower ontslag nemen ongegrond zijn (Washington, (AP) 11.11).

NIEUWE ROMAN VAN DUMAS.

De authenciteit van het pas ontdekte manuscript, dat een nog niet verschenen roman van Alexander Dumas zoude zijn wordt, voordat het uitgegeven wordt, nagegaan.

Het Franse nieuwsblad „Soir" zeide bij de aankondiging van de ontdekking van het manuscript de vorige maand, dat de roman „De Rode Sfinx" geschreven werd in 1865 of wel vijf jaar voor Dumas' dood. De centrale figuur van deze roman vormt Kardinaal Richelieu. Dumas zou het 400 bladzijden tellende manuscript hebben ter hand gesteld aan een jonge vrouw, zuster van de zangeres Marie Cornelie Falcon, die slechts wordt geïdentificeerd als de echtgenote van een Russische aristocraat „Prins T—". Zij nam het mee naar Rusland. Toen de Russische Revolutie in 1917 uitbrak nam een van haar afkomelingen het tezamen met andere kostbaarheden met zich mee bij haar vlucht naar Frankrijk. De vrouw liet het manuscript te Parijs achter waar een deskundige van de Nationale Bibliotheek het ontdekte. Deze is nu bezig met het controleren van het geschrift en van andere aanwijzingen waardoor zal kunnen komen vast te staan dat het boek inderdaad van een oorspronkelijk roman van Dumas is (Parijs, (AP) 11.11).

DE COMMUNISTISCHE OVERWINNING IN FRANKRIJK.

Waarnemers schrijven de communistische overwinning over de M.R.P. toe aan de Gaulle's actie om de conservatieve stemmen te splitsen door zijn beroep op de natie om voor die partijen te stemmen welke een grondwetsherziening voorstaan. De M.R.P. bemaakte nogal schoorvoetend bekend dat zij ook voor veranderingen was van de constitutie, die den President ondergeschikt maakt aan de wetgevende vergadering en dat zij De Gaulle zou steunen indien deze zich candidaat zou stellen voor het Presidentschap. Maar De Gaulle heeft op dit aanbod geen antwoord gegeven. Waarnemers zeiden verder dat zij als gevolg van de uitslag der verkiezingen een aaneensluiting voorspellen van de conservatieve en gematigde stemmers om de communistische vooruitgang te stuiten. Verder voorzag men het einde van het onnoemelijk aantal kleine partijen, en de uiteindelijke verdeling van de Fransen in aanhangers van drie grote partijen met een scheiding evenwel voor wat betreft de ecnomische punten. De nederlaag van de socialisten wordt voornamelijk toegeschreven aan de absorptie van de socialistische linkerzijde door de communistische partij. De Communistische bladen verkondigden de „overwinning" van hun partij in grote koppen en verklaarden dat de partij de leiding van de natie zal aanvaarden (Parijs, (AP) 11.11).

Vervolg van pagina 1

ties bestaan. Met het oog op de toekomstige status van het mandaat gebied van Zuid Oost Afrika is de Nederlandse delegatie van mening dat zoals in alle dergelijke gevallen het belang van de betrokken bevolking op de eerste plaats komt en dat in verhouding hierdoor bepaald dient te worden. (New York, Aneta).

De Heer en Mevrouw **A. A. H. Hendrickx - v. den Bergh** geven met blijdschap kennis van het voorgenomen huwelijk van hun dochter **Elisabeth** met den heer **Willy Eduard Johan Lablans,** waarvan de voltrekking zal plaats vinden op Zaterdag, 16 November a.s. te 9.30 uur op het Stadhuis Javastraat en de Kerkelijke Huwelijksinzegening te 10.15 uur in de Parochiekerk van de Heilige Theresia van het Kindje Juzus, Apeldoornschelaan.	De Heer en Mevrouw **W. J. Lablans - La Haye.** geven met blijdschap kennis van het voorgenomen huwelijk van hun zoon: **Willy** met mejuffrouw **Elisabeth Hubertina M. Hendrickx** waarvan de voltrekking zal plaats vinden op Zaterdag, 16 Nov. a.s. te 9.30 uur op het Stadhuis Javastraat en de Kerkelijke Huwelijksinzegening te 10.15 uur in de Parochiekerk van de Heilige Theresia van het Kindje Jezus, Apeldoornschelaan

Sudetenland is dood en verlaten

Felle haat tegen de Duitsers

Langs de autoweg Praag — Bokslav — Liberec staat, tussen de twee laatstgenoemde plaatsen een vlaggemast, waarvan de Tsjechoslowaakse vlag wappert. Twee kettingen verbinden de mast links en rechts met twee blokken steen, waarop „1938" en „1945". Hier liep de „München-grens", hier was de scheiding tussen Groot-Duitsland na 1938 en het Protectoraat Bohemen. Hier begint nu het „evacuatiegebied": het land waar de Sudeten-Duitsers wonen, die er nu worden uitgezet. Er waren er rond 2.700.000; er zullen er ten hoogste 300.000 blijven. Hun bezittingen raken zij kwijt. Zijn zij voor de Noordamerikaanse zone bestemd, dan kunnen zij 70 kg. bagage meenemen, de Russische zone komt maar tot 50 kg. per man.

Deze druilerige Zondag lijkt voormalig Sudetenland nog „unheimischer" dan het bij zonnig weer onder de huidige omstandigheden nog is. Lege boerderijen, dode straten, huizen waarvan alle rolluiken naar omlaag zijn gedraaid, fabrieken die niet meer draaien, voordeuren die verzegeld zijn. Twee millioen Duitsers hebben hun haardsteden al verlaten. Tsjechoslowakije liquideert zijn minderheidsprobleem.

Liquideert het dat probleem werkelijk? Mijn Belgische reisgenoot, die hier in opdracht van de Belgische regering een officieel bezoek van Spaak en de sluiting van een Belgisch-Tsjechoslowaaks cultureel verdrag voorbereidt, maakt de opmerking, dat het weinig uitmaakt of je de haat binnen of vlak buiten de grenzen hebt. Dat zie ik toch anders. Ik heb in 1938 hier eveneens rondgereisd en er gezien, dat de Duitsers over gebrek aan vrijheid niet te klagen hadden, maar desondanks waren zij elementen van ondermijning en sabotage in Tsjechoslowakije. Nog herinner ik mij de spreekkoren in de dagen, toen Lord Runciman bezig was, als Brits bemiddelaar het verdrag van München voor te bereiden: daar stonden, voor Runcimans hotel, duizenden Sudeten-Duitsers te brullen:

„Lieber Lord, mach uns frei
Von der Tschechoslowakei".

Naar hun „Heimat".

„Sie haben in die Heimat gewollt, jetzt gehen Sie in die Heimat", zegt later op de dag de commandant van het transitokamp in Liberec. Zowel de Noordamerikanen als de Russen aanvaarden alleen georganiseerde transporten: gehele families in goederenwagons. Langs de grenzen liggen tal van verzamel- en afvoerkampen. Liberec, de grootste stad van de Boheemse rand — tevens de residentie van Henlein als gouwleider — heeft er een met een capaciteit van 1600 man. Het ziet er netjes uit.

Doet de commandant — een man in burger — een barak open dan springt heel de levende have in de houding en de „Stubeälteste" brult: „Melde zehn Mann, von denen sechs arbeiten".

Alles zie ik er door elkaar: „mannen", „heren", „vrouwen" en „dames". De meesten gaan gráág weg, zegt de commandant mij. „Last heb ik helemaal niet van ze. Straffen uitdelen doe ik zelden of nooit. Als ik de mensen oproep om zich voor kampverblijf en „afvoer" te melden, komen ze gedwee en zonder opdracht gedraagt de mannelijke kampbevolking zich militairement: das haben sie im Blut".

Een paar minuten van het kamp ligt de villa van Henlein, nu een klein museum ter herinnering aan de nationaal-socialistische barbarij. De bezoeker vindt er Henleins gouwleiderspet en al zijn dassen plus alle medailles en onderscheidingstekenen die hij zo overvloedig bezat. Er zijn vitrines met oorkonden, waaronder ik voor het eerst Hitlers originele handtekening zie: benoemingen van soldaten en officieren tot dragers van het IJzeren Kruis. Maar dan komen de „barbarijen": afzichtelijke folterwerktuigen, overgebracht uit de Praagse gevangenis, een complete guillotine plus alle namen van de duizenden wier hoofden ermede zijn afgehakt, huiveringwekkende foto's van uitgemergelde mensen in concentratiekampen. Ten slotte beelden van het roemloos einde: Henlein nadat hij zijn polsen heeft doorgesneden. Frank nadat hij is opgehangen.

De haat tegen de Duitsers is bij de Tsjechen vele malen groter dan bij ons. Mijn begeleider vertelt mij, dat in deze streken nu herhaaldelijk aan officiële bureaux bordjes zijn aangebracht: „Geen toegang voor wie geen Tsjechisch spreekt".

Neen, voor de Tsjechen maakt het toch wel gróót verschil of de Duitsers in dan wel naast hun staat wonen. Zóveel verschil, dat zij de grote, economische nadelen van de uitwijzing en de zware zorgen van de binnenlandse immigratie maar dragen, liever dan nóg eens een veel-volken-staat te aanvaarden. Tsjechoslowakije wil ook de Hongaren nog kwijt, opdat het een echte nationale staat kan zijn.

Welk een élan die verlangens teweegbrengen, bewees de in Liberec gehouden tentoonstelling: „Wij bouwen de grensdistricten op". Ik heb zelden een zo efficiënte en indrukwekkende weergaven gezien van de plannen ener regering ten aanzien van de economische en culturele opbouw van een land. Er is hier geen gebrek aan vaart. Maar ook niet aan moeilijkheden en vraagtekens. (Het Parool)

CURAÇAO

DIRECTEUR VAN AMBACHTSSCHOOL TERUG.

Met het KLM-vliegtuig van Zaterdag jl. is de heer Johannes van Geelen, Directeur van de Ambachtsschool St. Jozef, teruggekeerd uit Nederland waar hij vier maanden met vacantie toefde. Afgezien van de koude, waarvan hij zelfs midden in de zomer last had, heeft de heer Van Geelen een aangename tijd doorgebracht. Als iemand die hart heeft voor zijn werk, besteedde hij een deel van zijn tijd aan het bezoeken van allerlei ambachtsscholen in verschillende delen van het land, teneinde de inrichting en ook de bestaande voorzieningen voor het onderwijzend personeel te bestuderen.

Hierdoor kwam hij in Nijmegen, Tilburg, Breda, Eindhoven, enz. Te Eindhoven ontmoette de heer Van Geelen Mgr. Verriet in het Albertinum en op straat zeide zijn vrouw „Bon nochi" tegen de Curaçaose voetballers, die verrast omkeken en meteen een praatje maakten.

Naar de heer Van Gelen ons mededeelt heeft hij tijdens zijn verblijf in Nederland veel gezien en gehoord wat hem van pas kan komen op zijn school hier. Ook heeft hij allerlei uitgeversmaatschappijen bezocht om uit te zien naar studiemateriaal voor de school. De uitgeversmaatschappij Kemperman van Haarlem bood verschillende boeken aan als present-exemplaar en vermoedelijk zijn deze reeds onderweg. Voor de leraren-bibliotheek komen zij zeker van pas en men kan dan zien wat voor bestellingen gedaan kunnen worden.

Spoedig zal de heer Van Geelen de leiding over de ambachtsschool weer overnemen van den heer Wim van Kanten, die deze tijdens zijn afwezigheid waarnam.

HET POLITIEKE LEVEN BIJ DE BUREN.

Stapels Venezolaanse kranten vielen op onze tafel neer. Het is natuurlijk vooral over de politiek, dat men schreef. Grote advertenties vullen de bladen en eerlijk gezegd, het is ons niet gemakkelijk een inzicht te krijgen in het politieke leven bij onze buren. Wij zien, dat de „Accion Democrática" de verkiezingscampagne met groot élan gevoerd heeft.

Men was — als wij dat zo in onze terminologie kunnen vertalen — rechts, d.w.z. achter de regering.

De verliezende partij, zoals de nieuwe partij Copei onder Dr. Rafael Caldera, deed ook zeer vurig mee. Wat zij verlangden? We menen haar verlangens zo te kunnen samenvatten: Zij wensten een voorlopigen president die buiten de partijen zou staan. Zij wilden een onderzoek naar de regeringshandelingen van de zgn. „junta". Zij wilden vrijheid van onderwijs en autonomie voor de universiteit (er is ook weer sprake van een heropening van de universiteit van Maracaibo).

Zij kwamen op vóor vrijheid van godsdienst zonder antidemocratische restricties.

Er waren nog verlangens als betere salariëring van officieren en soldaten, landbouwhervorming, bescherming van het particuliere initiatief en benadrukking van de sociale zijde van het eigendom.

Het is de Acción Democrática gelukt met een verpletterende meerderheid naar voren te komen. Men kan het betreuren dat er geen twee-partijen-stelsel gegroeid is, met de voordelen van een permanente wederzijdse critiek, die leerzaam kan zijn, doch van de andere kant is een dergelijk verbluffende meerderheid toch ook een grondslag van vertrouwen waarop kan voortgebouwd worden, tot groot geluk en voorspoed van Venezuela.

THOMASCONGRES TIJDENS HET WEEKEINDE.

Voor het komende weekeinde heeft de St. Thomaskring een congres belegd, waarbij verschillende vooraanstaande sprekers het woord zullen voeren over het eigendomsbezit. Het is een onderwerp, dat tegenwoordig van enorm belang is en wij hopen vele frisse geluiden te zullen horen op dit congres, dat getuigt van de frisse geest, die er in deze sociale vereniging heerst.

MARINEBASIS ALS GASTVERBLIJF.

Naar wij vernemen zullen de afgevaardigden naar de Westindische Conferentie, die de volgende maand hier zal plaats vinden, in de marinebasis op Parera worden ondergebracht. Curaçao heeft thans een tekort aan hotels en woningen zodat de ruime en frisse verblijven van de marinemensen thans goed van pas komen om den gasten een waardige verblijfplaats te geven.

COMMANDANTEN BIJ DEN GOUVERNEUR.

Hedenmorgen heeft de Algemeen Militair Commandant, Overste Henri J. Suermondt, den gezagvoerders van de in de haven vertoevende marinesleep voorgesteld aan den waarnemend Gouverneur Mr. Frans A. Jas. Later werd ten huize van den AMC een noenmaal aan de gasten aangeboden.

TEKORT AAN TARWEMEEL

De gevolgen van de onlangs in de Verenigde Staten plaats gevonden stakingen van zeelieden doen zich thans op Curaçao in een vorm van vertraagde aanvoeren gevoelen. Een der artikelen waarvan dit het duidelijkst blijkt is tarwemeel, waarvan bovendien een wereldschaarste heerst. De slechte tarwemeelsituatie zal, naar het zich laat aanzien, aanhouden tot het midden der volgende week wanneer nieuwe zendingen hier verwacht worden. Intussen zullen bakkerijen hier ter plaatse niet in de gelegenheid zijn de gewone hoeveelheden brood te bakken en enkele zelfs in het geheel niet tot het maken van broden kunnen overgaan. Er is echter geen enkele reden tot meer ongerustheid dan die voortspruitende uit een zeer tijdelijk tekort aan bakkermeel. Consumenten worden dringend verzocht hun broodrantsoen voor deze korte tijd tot een minimum te beperken en zoveel mogelijk te substitueren (RPD).

TELEMAN & DROS EXPORTEERT WEER.

De Naamloze Vennootschap „Liberty" verrastte ons vanmorgen met een blik snijbonen van de bekende Nederlandse conservenfabriek Tieleman & Dros te Leiden. Naar men ons mededeelt is dit een der eerste blikken groenten van deze firma, die na de oorlog weer op de Curaçaose markt gebracht worden. Binnenkort zullen ook de potjes jam en blikjes vleeswaren weer verschijnen. Dit is goed nieuws. Iedereen weet, dat wat vroeger van Tieleman & Dros kwam, goede waar was. Het is dus verheugend, dat deze firma weer naar Curaçao kan exporteren.

SCHEEPSBERICHTEN.

11 November.
Samesk van Cristobal; Evelyn van Bonaire; City of Yokohama van Cristobal; Clio naar Ponce.

12 November.
Lake Cowichan van Londen; Samteviot van Cristobal; Delftdijk van Londen; Dalwarnic van New York.

SURINAME

BOTER VOOR SURINAME.

25000 kilo boter in blik zal op 19 November naar Suriname worden gezonden aan boord van de Prins Willem IV teneinde het vettekort in Suriname tegen te gaan. Dit is slechts één-tiende van de vereiste hoeveelheid, daar er in Nederland zelf een vet-tekort is en niet meer gezonden kan worden. (Den Haag, Aneta).

ARUBA

LAGO OVERWEEGT LOONSVERHOGING.

In een onlangs gehouden vergadering tussen de Directie van de Lago en de „Employees' Advisory Committee", waarin de duurte van het leven werd besproken in verband met de steeds stijgende prijzen, heeft de Directie van genoemde maatschappij aan haar arbeiders een loonsverhoging van 12½% aangeboden, ingaande November 1946, welke evenwel door de E.A.C. werd verworpen.

Gevraagd werd een loonsverhoging van 15%, ingaande November 1945, dus met terugwerkende kracht.

Het voorstel is in overweging bij de Directie van de Lago.

ESSO SHIPPING KOMT ZEELIEDEN TEGEMOET.

Men schrijft ons uit Essoville: Donderdagavond werd er een overeenkomst getekend tussen de Esso Shipping Co. en de Arubaanse Arbeiders Bond, Afdeling Zeelui.

Door deze overeenkomst kwam er een einde aan het geschil, gerezen tussen de twee genoemde lichamen. De oorzaak van dit geschil lag in het feit, dat de zeelieden niet die waardering ondervonden van hun zware arbeid en dientengevolge niet die vergoeding ontvingen, waarop zij recht hebben of meenden recht te hebben.

De volgende voordelen werden door deze stoere werkers behaald:
Elk jaar een maand verlof.

Een 48-urge werkweek met vergoeding voor overwerk.

Dubbele betaling bij christelijk erkende feestdagen.

Verschillende andere voordelen in verband met voeding, ligging enz.

Deze voordelen behaald door deze overeenkomst door deze arbeiders, die vijandelijke actie hebben getrotseerd, die onder de meest denkbare onhoudbare toestanden hebben gewerkt, verduistering, duikboot-aanvallen waarbij velen het leven hebben gelaten, slechte accomodatie aan boord en dito voeding, mannen zonder wier moed, durf, doodsverachting en liefde voor een rechtvaardige zaak de zege moeilijk zou zijn behaald, zijn de eerst vruchten, die werden geplukt van harde en noeste arbeid en inhouden een erkenning van de rechten van den zeeman.

Hier is gesteld een daad van sociale rechtvaardigheid, een daad, die het prestige van de Esso Shipping Co., zeker zal verhogen en de zeelieden prikkelen tot — indien mogelijk — grotere uitvoering van hun plicht.

Een woord van lof past hier zeker aan het adres van den heer Henny Eman, voorzitter van de Arubaanse Arbeiders Bond; den Heer Marchena, voorzitter van de Afdeling Zeelieden; den heer J. Blatz, secretaris van de Bond; zonder wier toewijding en werklust deze voordelen niet gemakkelijk zouden zijn bereikt; aan den Heer Klokke, den gouvernements-bemiddelaar, die op zeer tactische wijze de partijen tot elkander bracht en voor wie de Arubaanse Arbeiders Bond grote achting heeft; aan zijn actieven secretaris, den heer Frans Wever en „last but not least" aan de Esso Shipping Co., die getoond heeft een open oog te hebben voor de belangen van de zeelieden.

De Gezaghebber van Aruba

maakt bekend:

1 Als prijs tegen welken het navolgende artikel op het eiland Aruba ten hoogste mag worden te koop aangeboden, verkocht of geleverd, vast te stellen:

MELK IN BLIK (Evaporated Milk)

A. IN DEN KLEINHANDEL

a. per blikje van 14½ Amerik. ons.	f 0.37½
b. per blikje van 6 Amerik. ons	„ 0.19

B. IN DEN GROOTHANDEL

a. per kist van 48|14½ Amerik. ons blikjes . . .	„ 15.—
b. per kist van 96|6 Amerik. ons blikjes . . .	„ 15.—

II. Te bepalen, dat deze beschikking in werking treedt op den 8ten November 1946, op welk tijdstip alle voorafgaande prijsvaststellingen door den Gezaghebber van Aruba vervallen, voor zoover betreft het in deze beschikking genoemd artikel.

De Gezaghebber van Aruba,
L. C. KWARTSZ.

De botsing der twee grote wereldmachten

De Verenigde Staten en Sovjet-Rusland voor de beslissing

N. asseches schrijft in „Elseviers” het volgende over een zeer actueel onderwerp:

Nog vóór de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie deelnamen aan de tweede wereldoorlog was het duidelijk, dat zij als gevolg van die oorlog zozeer ten koste van de overige wereld in macht zouden toenemen, dat van hun onderlinge verhouding alles afhankelijk zou zijn. Zo men partijdig wil zijn, kan men het voor de Verenigde Staten gunstige beeld schilderen van de zuivere, schone, voor allen begrijpelijke lijnen der architectuur van het Capitool te Washington en van de mystieke, bizarre torens en muren van het Kremlin. De verheerlijking van de Aziatische geest, de vesting van een ons onbegrijpelijke wereld, waarboven vreemd de gouden koepels van de cathedralen van het Russische verleden schitteren. Daartegenover de klaarheid van de erfgenamen en de voltooiers van de Europese geest en cultuur, versterkt op de maagdelijke grond van een nieuw continent.

Dit zou echter een verkeerd beeld zijn. Want de bouwers van de muren en torens van het Kremlin waren geen Aziaten, maar Italiaanse bouwmeesters van die vroege Renaissance, die de grondslag was van alle bouwkunst, niet slechts in Europa, maar ook voor de bouwers van het Capitool in Washington. De aanhangers der Russen zouden kunnen zeggen, dat ook de torens van het Kremlin naar de hemel streven en naar het licht en dat de rood-blinkende robijnensterren op zijn torens het symbool wil zijn van alle mensen verenigende liefde.

In de Russisch-Noordamerikaanse tegenstelling gaat het echter niet om symbolen, maar om stevige realiteiten. Er is natuurlijk een sterk psychologisch uitgangspunt voor deze tegenstelling. Met een vanzelfsprekendheid welke niet alleen den Rus, maar ook den Europeaan naïef voorkomt, beschouwt de Noordamerikaan, ofschoon hij veel in zijn eigen land critiseert, toch de Noordamerikaanse wereld als de beste die tot dusverre bereikt werd. Hij is er van overtuigd, dat niet alleen technisch geen meer ontwikkeld leven bestaat dan dat in de Verenigde Staten, maar hij meent ook, dat de begrippen van vrijheid en de staatsinstellingen in de V.S. de beste zijn die de mensheid tot dusver voortbracht. Dezen Noordamerikanen komt het voor, dat het doen deelhebben van de gehele overige mensheid aan het Noordamerikaanse leven voor haar de grootste weldaad zou zijn.

Voorheen geen bondgenoten, wel goede vrienden.

Er was een tijd, waarin de V.S. en de U.S.S.R. nog geen bondgenoten waren. Het was de tijd, toen in de Sovjet-Unie het eerste Vijfjarenplan voltooid ging worden en tegelijkertijd in de V.S. de grote economische crisis woedde. Toen hervatte Washington de diplomatieke betrekkingen met Moskou. Met den eersten gezant der V.S., denzelfden William Bullitt, die thans een der scherpste critici van het Kremlin is, voerde ik toen een gesprek, dat een hele nacht duurde. Bullitt was toen geestdriftig. Hij scheen een overtuigd vriend der Sovjets. Zijn bewondering voor de Sovjetstaat was zo sterk, dat velen zijner collegas een meer realistisch oordeel over Russische verhoudingen dezen Noordamerikaansen gezant hadden toegewenst. Bullitt echter gaf deze plausibele verklaring voor zijn geestdrift „Iedere Noordamerikaan is van kinds-af aan bezig met machines. De machine staat in het centrum van het Noordamerikaanse leven en onbewust dragen wij haar, zonder het te bekennen, bepaald tedere gevoelens toe. Thans staat bij ons de ene na de andere dier prachtige machines stil. In de Sovjet-Unie echter draaien er steeds meer. Zij lopen steeds sneller. Zij lopen de volle vier-en-twintig uur.”

Bullitt werd niet alleen door persoonlijke teleurstellingen tegenstander der Sovjet-Unie. In de Verenigde Staten werkt thans een hele reeks Noordamerikaanse publicisten, die vroeger in Rusland woonden, die eens geestdriftige aanhangers van het Sovjet-systeem waren en die thans de één na den ander niet alleen vijandige artikelen tegen de Sovjet-Unie publiceren, maar ook vele boeken doen verschijnen, waarin de Sovjets steeds scherper worden aangeklaagd.

Dit is geen toeval. Vroeger was Rusland zeer ver van het Noordamerikaanse continent verwijderd. Men kon het welwillend, objectief en zonder gevaar bewonderen. Als een interessant, maar ver experiment. Dit is na de oorlog anders geworden. Moskou ligt niet meer zo ver van Washington. In Europa ontmoeten Russen en Noordamerikanen elkaar en staan, politiek beschouwd, alleen op de puinhopen van Europa en in het grote Azië. Zij zijn dicht bij elkaar gekomen en de grote schaduw der bolsjewistische revolutie begint over het Noordamerikaanse continent te vallen.

Thans wel bondgenoten, maar onverzoenlijke rivalen.

Tot de tweede wereldoorlog heeft de Sovjet-Russische publiciteit telkens opnieuw van vriendschap voor de Verenigde Staten getuigd. De Noordamerikaanse verhoudingen werden veel minder critisch behandeld dan de Europese, zeer duidelijk liet men blijken, dat de Sovjet-Unie op nauwe betrekkingen met de grote transatlantische republiek gesteld is. Deze tendentie rustte ook op een theorie. Men zag ook in Moskou niet over het hoofd, dat er in de Verenigde Staten niet alleen geen communistische beweging van enig belang bestond, maar zelfs geen socialistische. Men zag, dat de klassenstrijd zich in de Verenigde Staten zuiver zakelijk afspeelde, zonder dat de Noordamerikaanse arbeiders ook maar de geringste wens naar politieke veranderingen deden blijken.

Toen het Russische bolsjewisme zich nog sterker inspande voor propaganda in de overige wereld, ervoer men spoedig, dat elke hoop op een communistische massa-actie in de Verenigde Staten ijdel zou zijn. Het resultaat was de theorie, dat ofschoon het kapitalisme zich zelfs in Europa overleefd had, niet meer scheppend kon werken en tot de ondergang gedoemd was, het Noordamerikaanse kapitalisme nog vol levenskracht was en op het Westelijk halfrond zich nog lange tijd zou kunnen ontwikkelen. De drang naar onafhankelijkheid van de koloniale volken ondermijnde het Europese kapitalistische systeem. De Verenigde Staten hebben geen koloniën.

De belangen van het Noordamerikaanse kapitalisme waren veeleer op bevrijding der koloniale volken gericht, aangezien het Noordamerikaanse kapitaal zich in die bevrijde landen een arbeidsveld zag geopend. De socialistische Sovjet-Unie moest er daarom naar streven, tot een langdurige verhouding van vertrouwen met de Verenigde Staten te komen.

Gedurende die lange periode, de zg. „overgangstijd”, zouden de socialistische Sovjet-Unie en het nog gezonde kapitalistische Noord-Amerika, niet door belangenconflicten gescheiden, het lot der wereld in vooruitstrevende zin kunnen bepalen.

De bovenvermelde theorie, die ook gedurende de laatste oorlog nog doorwerkte en op grond waarvan Roosevelt als vertegenwoordiger van dit vooruitstrevende Noordamerikaanse kapitalisme in Rusland geëerd en geprezen werd, heeft met het einde van deze oorlog haar waarde verloren. Juist toen de Noordamerikanen en de Russen in een klein geworden wereld elkander zo dicht naderden, dat zij elkaar recht konden aanzien, bleek de onverzoenlijkheid der beide systemen.

Het Russische tijdschrift „Bolsjewik”, een theoretisch blad, dat voor de leidende kringen van de in Rusland regerende partij geschreven wordt, heeft in een lang artikel de Russisch-Noordamerikaanse verhouding besproken.

Volgens de „Bolsjewik” willen de Verenigde Staten de overwinning gebruiken om de economische wereldheerschappij te veroveren, die natuurlijk ook tot een politieke moet leiden. Met het gevolg, dat het in de Sovjet-Unie heersende economische en sociale systeem dodelijk getroffen zou worden. De „Bolsjewik” tekent deze Noordamerikaanse politiek niet als het gevolg van boosaardigheid of van een biezondere machtshonger van de leidende kringen der Verenigde Staten.

Het blad meent, dat deze politiek onvermijdelijk voortkomt uit de historische wetten. Volgens dit tijdschrift moet binnen enkele jaren in de Verenigde Staten en daarmede in de gehele wereld buiten Rusland een grotere economische crisis uitbreken. Deze crisis, die weer vele millioenen werklozen in de Verenigde Staten zelf ten gevolge zou hebben, zal zo'n omvang verkrijgen, dat het Noordamerikaanse staatkundige beginselen er door ondermijnd zullen worden. Het bereiken der economische wereldheerschappij en het ontsluiten van alle grondstofbronnen, die Noord-Amerika dan zou verdelen, zou deze economische crisis in elk geval kunnen uitstellen, wellicht zelfs gemakkelijker doen overwinnen.

Vroeger hebben de Russen dit systeem het „georganiseerde kapitalisme” genoemd, dat planmatig functionneert, in stede van het „chaotische”, dat tot de tweede wereldoorlog heerste. Naar de mening der Russen streven de Noordamerikanen naar een „pax Americana”, een eeuwige wereldvrede, doordat zij de wereld economisch beheersen. Doch zoals de gemiddelde Noordamerikaan gelooft, dat het geluk voor elken mens verkregen zou worden als de Noordamerikaanse levensvormen voor hen toegankelijk worden gemaakt, zo geloven de meeste Russen, dat in de toekomst slechts het Sovjet-systeem de mensheid gelukkig kan maken. Zij geloven, dat de overwinning van hun wereldbeschouwing onafwendbaar is en dat elke tegenstand daartegen het resultaat niet kan veranderen, maar wel het leed der mensheid op de weg der sociale revolutie kan vergroten.

Zij geloven, dat slechts hun systeem de mensheid van de nood en op lange termijn ook van elke onvrijheid kan bevrijden en dat slechts hun systeem in staat is, de in de menselijke samenleving nog verborgen productieve krachten tot volle ontplooiïng te brengen. Tegenover de „pax Americana” stellen zij een „pax Sovietica”, de eeuwige wereldvrede op Sovjetgrondslag.

Resultaat van 30 jaar propaganda.

Ondanks alle theoretische kennis, die bepaalde kringen in beide landen van elkaar hebben, staan in de gevoelssfeer beide landen vreemd tegenover elkaar.

Wie met het Russische leven intensief in aanraking komt, kan vaststellen, hoe diep een dertig jaar lang gevoerde propaganda in de Sovjet-Unie bij de mensen is doorgedrongen. Ik kan mij nog zo goed vele gesprekken herinneren. Er zijn in de Sovjet-Unie hoge ambtenaren, professoren en ingenieurs, die onder vier ogen van hun critische houding tegenover het Sovjet-regime geen geheim maken. Vraagt men zo'n ingenieur dan of hij niet liever in een particuliere industrie dan in de staatsdienst zou willen dienen, dan kijkt hij u zonder te begrijpen aan.

Ik trachtte eens een Russischen ingenieur, die nog uit burgerlijk democratische kringen stamde, van het feit te overtuigen, dat zijn materiële positie in de particuliere industrie veel gunstiger zou zijn. Hij was dodelijk beledigd. Het was, alsof men een Pruisischen luitenant uit de tijd van Wilhelm zou hebben gezegd, dat hij als kellner van een nachtlocaal een veel hoger inkomen zou kunnen verdienen dan als luitenant.

Zo staan de verschillen in mentaliteit tegenover elkaar. Dit is thans zeer duidelijk. De Sovjet-Unie en de geweldige massa der Sovjet-burgers geloven, dat de Verenigde Staten hun overwinning daartoe willen gebruiken om economisch machtssysteem te trekken. Ze zijn er diep van overtuigd, dat elk toegeven op dit gebied zou neerkomen op een sneller of langzamer terugwijken voor de machten van het „kapitalisme”. Op een kwade dag staat dan de dollar aan de Curzon-lijn en aan de Russisch-Mantsjoerije grens. En dan komt de stormloop tegen het regime der Sovjet-Unie zelf.

En de Noordamerikanen? Voor de Noordamerikanen is het thans zonneklaar, dat de Sovjet-Unie met de middelen harer machtspolitiek, zomede met ondergrondse methoden stap voor stap de ène positie na de andere consolideert.

Op een kwade dag heerst dan de Sovjet-dictatuur, eerst in Oost- en Midden-Europa en dan op het gehele oude vasteland. Als men toegeeft, dan staat Moskou spoedig aan de grenzen van het Westelijk halfrond. Het bedreigt dan het gehele Noordamerikaanse leven en alles wat den Noordamerikanen het leven goed doet zijn.



De Zweedse beroepsbokser John Nilsson komt aan in Engeland voor een wedstrijd tegen Freddie Mills, een van de beste Engelse zwaargewicht-boksers.

Bestaat er een oplossing voor deze tegenstelling? Van vandaag op morgen natuurlijk niet. Men kan slechts hopen, dat de diplomatieke techniek en het politieke vernuft, zonder voorlopig te trachten principiële problemen op te lossen, van geval tot geval met beroepsmatige bekwaamheid de kleine problemen van het internationale leven kunnen regelen. Uit het totaal van die talloze, opgeloste, kleine problemen, zo moeilijk als een regeling ook is, ontstaat dan het begin van een geraamte voor de wereldvrede. De wereld staat niet stil, ook niet in de Sovjet-Unie of in de Verenigde Staten. Als het gelukt, tien jaar lang de vrede op deze wijze te bewaren, dan hebben wij wellicht een door evolutie veranderde Sovjet-Unie en een misschien eveneens veranderde Verenigde Staten.

Het is het lot van onze generatie, tussen twee principieel verschillende staatssystemen te leven, die beide trachten het wereldbeeld uniform naar hun voorbeeld te vormen. De redding kan slechts liggen in het uitstellen van de definitieve eindstrijd.



Het gebeurt vaak dat zeevogels sterven omdat zij olie op de veren krijgen, die van motorschepen afkomstig is. Enige tijd geleden zonk een tankschip nabij de kust van Engeland en duizenden vogels schenen gedoemd te zijn, doch de vereniging van dierenbescherming trok zich het lot van de vogels aan. Zij, die het meest te verduren hadden gehad, werden gedood, doch van de andere werden de veren gereinigd in een parrafine-bad, gelijk hierboven.

De Egyptenaren krijgen de Vrijheid

Maar wie is de man, die over hen heerst ?

Als iemand in het Oosten een vreemdeling te gast krijgt, begroet hij hem met de woorden „Bêti bêtak!”, hetgeen wil zeggen „Mijn huis is uw huis!” Dit is een van de hoffelijke zinswendingen, waarmede de Oosterling zijn gesprekken pleegt te sieren, en geen fatsoenlijk mens, die met deze woorden ontvangen wordt, zal het daarom in zijn hoofd halen deze uitnodiging letterlijk op te nemen.

De Europese mogendheden echter, die vroeger het Oosten zijn binnengedrongen, hebben van oudsher zelden de verleiding kunnen weerstaan, deze hoffelijke frase in de letterlijke betekenis op te vatten. Daarom deden zij bij hun Oosterse gastheren alsof zij in hun eigen land waren.

Hierdoor hebben de Oosterlingen ook iets van hun vroegere hoffelijkheid afgelegd en kan men ook de laatste politieke stromingen van het Midden-Oosten het best omschrijven met de woorden „Mijn huis is **niet** uw huis!”: woorden, die de Europese mogendheden in alle toonaarden worden toegeroepen.

Van Gladstone tot Attlee.

„Mijn huis is niet uw huis!” Nu eindelijk vindt deze leuze der jonge, nationalistische bewegingen in het Midden-Oosten gehoor. Nadat enige maanden geleden de Engelsen en Fransen tot de ontruiming van Syrië en de Libanon hadden besloten, heeft de Britse Minister-President Attlee onlangs de volledige ontruiming van Egypte door de Britse troepen afgekondigd. Een verlangen, waaraan de bewoners van het Nijldal sedert het einde van de laatste oorlog in talloze demonstraties uitdrukking gaven, gaat eindelijk in vervulling.

Ismail Sidky Pasja, de man, die als premier van Egypte deze blijde boodschap aan zijn volk mededeelde, heeft zelf de moeilijke ontwikkeling van de Engels-Egyptische verhoudingen in haar geheel medegemaakt. Hij behoort tot dit gelukkige stervelingen, die van zichzelf kunnen zeggen, dat zij oud zijn geworden om de vervulling van een grote wens te mogen beleven. Maar hij is ondertussen 78 jaar oud moeten worden, voordat het zover was.

Toen hij veertien jaar was, werd Egypte uit zijn slaap gewekt door een grote, van een religieus fanatisme bezielde revolutie, die vijandig stond tegen al wat vreemdeling was en waaraan talloze Europeanen ten offer vielen. Om de Europeanen te beschermen zond Minister-President Gladstone een Engelse vloot naar Alexandrië met Engelse troepen aan boord. De stad werd gebombardeerd, de troepen landden en — bleven. Van dit jaar af (1882) dateert de „tijdelijke” bezetting van Egypte door Britse troepen. Van nu af aan hield Europa dit oeroude cultuurland in zijn greep.

Machtspolitiek.

Het duurde lang, voordat Sidky Pasja een verantwoordelijke post verwierf. Zijn eigenlijke politieke loopbaan begon pas, toen hij 50 jaar oud was. Terwijl Zaghloel Pasja de heethoofdige nationalisten der Wafd-partij leidde, die tot elke prijs een breuk met Engeland wilde, streefde Sidky Pasja er naar om langs de weg der vreedzame onderhandelingen tot een overeenkomst met Engeland te komen.

In 1924 werd Sidky tot Minister van Binnenlandse Zaken benoemd. In deze tijd volgden elkaar verkiezingen, minister-crises, kameronbindingen, dictatoriale maatregelen ter verdrukking van ongewenste parlementsmeerderheden in wilde afwisseling in Egypte op. Sidky Pasja, die in de democratie naar Europees model geen groot vertrouwen had, hield zich in dit spel van intriges niet slecht, zodat hij in 1930 Minister-President werd. Nu was al zijn energie er op gericht om een gunstige meerderheid in het parlement te verkrijgen. Eerst ontbond hij het parlement en toen het daarover tot bloedige opstootjes kwam, bracht hij de pers der Wafdisten tot zwijgen en werkte een nieuwe grondwet uit, waarop de nieuwe verkiezingen hem prompt een gunstige meerderheid in het parlement brachten.

Drie jaren lang regeerde hij nu als de sterke man van Egypte, totdat hij zich in 1933 wegens een beroerte uit de politiek moest terugtrekken. Ook na het herstel van zijn gezondheid bleef hij vooreerst nog buiten de politiek. Hij kreeg een post als directeur van de Suezkanaal-maatschappij en kon als ervaren politicus en vriend van financieel sterke lieden achter de coulissen werken.

Een man zonder partij.

Lange tijd stond Sidky Pasja wegens zijn vijandige houding ten opzichte van de Wafd-partij bekend als een marionet van de Engelse belangen. Gedurende deze oorlog echter heeft de oude man zich van deze naam kunnen bevrijden. Want hij stelde zich heftig teweer tegen een oorlogsverklaring van Egypte aan de as-mogendheden. Zo is het te verklaren, dat het Egyptische leger, toen Rommel het Nijldal bedreigde, zich niet weerde, en dat het eerst later, toen de kracht van de as-mogendheden gebroken was, zich door een oorlogsverklaring toegang tot de organisatie der Verenigde Naties, de U.N.O., verschafte.



SIDKY PASJA

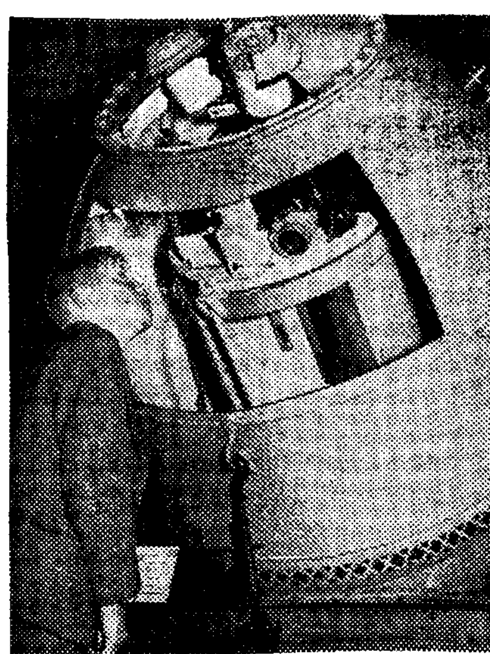
Een gelukkige sterveling.

Sidky Pasja is de man van den koning. Hij is geenszins populair, maar hij verstaat de kunst, den juisten man op de juiste plaats te zetten, de uitvoering van verkiezingen met Oosterse geslepenheid te leiden en de pers een al te zelfstandige en al te critische houding te beletten. Sociale vraagstukken interesseren hem niet erg. „Allah ja'atik!” — „Allah zal het u geven” is een in het Oosten gevleugeld woord, waarmede men de armen afscheept.

Met zulke leuzen kan men echter de jonge, vooruitstrevende generatie niet imponeren. De Engelsen hadden daarom hun onderhandelingen liever met een andere, meer representatieve figuur gevoerd. Zij hadden gehoopt, dat Sidky Pasja de leiders van de populaire Wafd-partij in de regering zou opnemen, zodat zij mede verantwoordelijk zouden zijn voor het af te sluiten eindverdrag, dat de Engelse belangen veilig zal stellen. Maar Sidky Pasja wilde van binnenlandse concessies aan de Wafd-partij niets weten.

Deze grijsaard, die in zijn persoon de functies van minister-president, minister van Binnenlandse Zaken en van Financiën verenigt, blijft ook de leider en de enige grote man van de Egyptische afvaardiging, waarmede de Engelsen moeten onderhandelen. En daarom zullen de Egyptenaren hun nationale onafhankelijkheid moeten aanvaarden uit de handen van een man, tegen wiens dictatoriale neigingen zij zich zo dikwijls en zo heftig hebben geweerd.

Egypte komt vrij. De Engelsen gaan naar huis. Maar achter blijft een binnenlands dictator. En het is de Wafd-partij, waarop jong Egypte zijn hoop gevestigd heeft.



In Londen is een tentoonstelling gehouden waar men de verschillende soorten mijnen — Engelse zowel Duitse — die tijdens de oorlog gebruikt werden, kon bestuderen. Hier ziet men een Engelse magnetische mijn welke opengesneden is om het publiek in de gelegenheid te stellen het mechanisme te bekijken. Dit is een zeer gevaarlijke mijn, welke 250 kilo springstof bevat.

„OSSERVATORE” OVER DE VERBRANDING DER NAZIE-LIJKEN.

De Osservatore Romano zeide dat het cremeren van de lijken van de te Neurenberg terechtgestelden in strijd is met de Christelijke wet en gewoonte.

Als antwoord op de berichten dat men had besloten om de lijken te verbranden uit vrees voor een fanatieke verering dan wel een ontering van de lijken, zegt het blad dat het doel eveneens bereikt had kunnen worden door begrafenis van de lijken in zee.

„Indien leden van de Geallieerde Raad van Toezicht aanmerkingen hebben gemaakt tegen de verbranding van vijf van de terechtgestelden, op grond dat deze katholiek waren, kan opgemerkt worden, dat onze critiek eveneens betreft de cremeren van diegenen die niet uitdrukkelijk van het recht op een Christelijke begrafenis afstand hebben gedaan”, aldus de Osservatore (ncwc).

De Gezaghebber van Aruba

Plaatselijk hoofd der Politie,

Gelet op artikel 78 der Algemeene Politiekeur 1937 voor het eiland Aruba.

MAAKT BEKEND,

dat het gedeelte van den Kloosterweg te Oranjestad, gelegen tusschen den Miraflorweg en het Kerkplein, met ingang van 10 November 1946, gesloten is verklaard voor het verkeer met alle vervoermiddelen, in de richting van den Miraflorweg naar het Kerkplein.

Oranjestad, 9 November 1946
De Gezaghebber.
Mr. L. C. KWARTSZ